

KAZUSY

1. Pytanie: W dniu 4 maja 2012 r. A, B i C zawarli umowę spółki cywilnej. Następnie, działając łącznie, w dniu 1 czerwca 2012 r. zawarli z W. umowę sprzedaży, na podstawie której zobowiązani zostali do zapłaty kwoty 100 000 zł w terminie do dnia 15 czerwca 2012 r. W dniu 5 lipca 2012 r. wspólnik A wystąpił ze spółki cywilnej. Zobowiązanie powyższe zostało wykonane częściowo, tj. w kwocie 40 000 zł. Od kogo W. jako wierzyciel, może dochodzić pozostałej kwoty 60 000 zł?

Odpowiedź: Wspólnicy spółki cywilnej odpowiadają solidarnie, co oznacza, że W. jako wierzyciel może dochodzić całej kwoty od wszystkich wspólników (A, B, C), od niektórych (np. A i B) lub od jednego (np. C). Wystąpienie wspólnika A ze spółki cywilnej po powstaniu zobowiązania pozostaje bez wpływu na jego odpowiedzialność. Zapłata należności przez chociażby jednego ze wspólników, zwalnia pozostałych od odpowiedzialności. (art. 864 k.c. i 366 k.c.).

2. Pytanie: Spółka jawna X, której wspólnikami są A, B i C została wpisana do KRS – rejestru przedsiębiorców w dniu 6 sierpnia 2012 r. W dniu 25 września 2012 r. spółka ta zawarła z K. umowę sprzedaży, na podstawie której zobowiązana została do zapłaty kwoty 100 000 zł w terminie do dnia 15 października 2012 r. Spółka X nie wykonała zobowiązania w terminie. Od kogo K. – jako wierzyciel może dochodzić swych roszczeń?

Odpowiedź: K jako wierzyciel może dochodzić swych roszczeń w pierwszej kolejności od spółki jawnej X, która odpowiada całym swoim majątkiem, a w przypadku gdy egzekucja z majątku spółki okaże się bezskuteczna, od wspólników A, B i C, którzy odpowiadają solidarnie, co oznacza, że wierzyciel może żądać spełnienia świadczenia od wszystkich wspólników (A, B, C), od niektórych (np. A i B),

Kazusy

od jednego (np. C), a zapłata należności chociażby przez jednego wspólnika, zwalnia pozostałych (art. 31 § 1 k.s.h. i 366 k.c.).

3. Pytanie: Spółka akcyjna X została wpisana do KRS – rejestru przedsiębiorców w dniu 2 lipca 2012 r. Jedynym akcjonariuszem spółki X jest A. W dniu 1 sierpnia 2012 r. spółka X zawarła z K. umowę sprzedaży, na podstawie której zobowiązana została do zapłaty kwoty 100 000 zł w terminie do dnia 14 grudnia 2012 r. Spółka X nie wykonała zobowiązania pieniężnego w terminie. Od kogo wierzyciel K. może dochodzić swojego roszczenia?

Odpowiedź: K. jako wierzyciel może dochodzić swojego roszczenia wyłącznie od spółki X. Akcjonariusz nie odpowiada za zobowiązania spółki akcyjnej (art. 301 § 5 k.s.h.).

4. Pytanie: Spółka partnerska X adwokatów, w której partnerami są A, B i C zawarła umowę z M., na podstawie której zobowiązała się do dochodzenia, w imieniu M., jego należności od K., w kwocie 50 000 zł, wynikającej z umowy sprzedaży zawartej pomiędzy M. i K. Sprawę M. przyjął do prowadzenia partner B. Nie dołożył jednak należytej staranności w wykonywaniu swoich obowiązków i doprowadził do przedawnienia roszczenia z ww. umowy sprzedaży, przez co naraził M. na szkodę. Od kogo M. będzie dochodził odszkodowania?

Odpowiedź: W pierwszej kolejności od spółki partnerskiej X, a w przypadku gdy egzekucja z majątku spółki okaże się bezskuteczna, tylko od partnera B (art. 31 § 1 w zw. z art. 89 k.s.h. i art. 95 § 1 k.s.h.).

5. Pytanie: Spółka akcyjna X zawarła w dniu 1 marca 2012 r. na piśmie, umowę sprzedaży ze spółką z o.o. Y. Za spółkę X umowę podpisał A, natomiast za spółkę Y umowę podpisał D. Ze statutu spółki X wynika, że w skład zarządu wchodzi A, B i C, natomiast z umowy spółki Y wynika, że w skład zarządu wchodzi tylko D. Czy umowa sprzedaży zawarta przez spółkę X ze spółką Y jest ważna?

Odpowiedź: Umowa jest nieważna. Statut spółki X nie uregulował sposobu reprezentacji spółki przez zarząd, w związku z czym,

zgodnie z art. 373 § 1 k.s.h., spółkę X mogli reprezentować dwaj członkowie zarządu lub członek zarządu wraz z prokurentem. Reprezentacja spółki Y, w której zarząd był jednoosobowy była prawidłowa.

6. Pytanie: Zobowiązania spółki z o.o. X wobec A, B i C odpowiednio w kwotach: 20 000 zł, 30 000 zł i 40 000 zł stały się wymagalne na dzień 1 grudnia 2011 r. Ze sporządzonego na dzień 31 grudnia 2011 r. bilansu wynikało, że aktywa (majątek) spółki z o.o. wynoszą 80 000 zł, a pasywa (zobowiązania) – 90 000 zł. Wyjaśnij, kto może, a kto ma obowiązek wystąpić z wnioskiem o ogłoszenie upadłości spółki z o.o. X?

Odpowiedź: Z wnioskiem o ogłoszenie spółki z o.o. X może wystąpić każdy z wierzycieli, natomiast obowiązek wystąpienia z wnioskiem o ogłoszenie upadłości ma każdy z członków zarządu spółki z o.o. X (art. 20 i 21 ustawy – Prawo upadłościowe i naprawcze)

7. Pytanie: Na mocy umowy pożyczki pieniężnej zawartej 16 maja 2012 r. pomiędzy Bankiem A oraz X – jako pożyczkobiorcą, pożyczkobiorcy udzielona została pożyczka w kwocie 10 000 Euro. Czy pożyczka mogła zostać udzielona w innej walucie niż waluta polska? Jeżeli tak – czy pożyczkobiorca może dokonać spłaty pożyczki w walucie polskiej?

Odpowiedź: Ad. 1 tak; ad. 2 – tak

Przedmiotem zobowiązania może być suma pieniężna wyrażona w innej walucie niż waluta polska. Jeżeli przedmiotem zobowiązania jest suma pieniężna wyrażona w walucie obcej, dłużnik może spełnić świadczenie w walucie polskiej, chyba że ustawa, orzeczenie sądowe będące źródłem zobowiązania lub czynność prawna zastrzega spełnienie świadczenia w walucie obcej. Wartość waluty obcej określa się według kursu średniego ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski z dnia wymagalności roszczenia, chyba że ustawa, orzeczenie sądowe lub czynność prawna stanowi inaczej. W razie zwłoki dłużnika wierzyciel może żądać spełnienia świadczenia w walucie polskiej według

Kazusy

kursu średniego ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski z dnia, w którym zapłata jest dokonana (art. 358 k.c.).

8. Pytanie: Spółka z o.o. X i spółka akcyjna Y zawarły umowę sprzedaży. Wśród postanowień tej umowy jest tzw. klauzula arbitrażowa (zapis na sąd polubowny). Czy w przypadku niewykonania umowy spółka z o.o. X może wystąpić z powództwa wobec spółki akcyjnej Y przed sądem gospodarczym?

Odpowiedź: W aktualnym stanie prawnym brak jest przepisu wyrażającego wprost niemożność rozpoznania sprawy ze względu na zapis na sąd polubowny. W razie wniesienia do sądu sprawy dotyczącej sporu objętego zapisem na sąd polubowny, sąd odrzuca pozew lub wniosek o wszczęcie postępowania nieprocesowego, jeżeli pozwany albo uczestnik postępowania nieprocesowego podniesie zarzut zapisu na sąd polubowny przed wdaniem się w spór co do istoty sprawy (art. 1165 k.p.c.).

9. Pytanie: Spółka jawna X połączyła się ze spółką z o.o. Y w ten sposób, że z dniem 1 marca 2012 r. spółka z o.o. Y przejęła spółkę jawną X. Wyjaśnij, od kogo może dochodzić swych roszczeń wierzyciel W. spółki X, którego wierzytelność stała się wymagalna w dniu 1 lutego 2012 r., tj. przed połączeniem spółek?

Odpowiedź: Wierzyciel W. może dochodzić swych roszczeń od spółki Y jako spółki przejmującej oraz od byłych wspólników spółki X, którzy odpowiadają ze spółką przejmującą Y solidarnie i subsydialnie wobec niej i solidarnie między sobą do dnia 1 marca 2015 r. czyli w okresie trzech lat od wpisu połączenia spółek do KRS (art. 525 k.s.h.).

10. Pytanie: Sąd upadłościowy zgodnie z wnioskiem dłużnika, którym jest spółka z o.o. X, ogłosił w dniu 1 lutego 2011 r. upadłość z zawarciem układu spółki z o.o. X, a następnie zatwierdził układ między dłużnikiem a wierzycielami, którymi są duże spółki akcyjne Y i Z. Dłużnik wykonując układ wykonał zobowiązanie tylko wobec jednego dłużnika, tj. spółki akcyjnej Y, w związku z tym spółka ak-

cyjna Z – jako drugi wierzyciel – wystąpiła do sądu upadłościowego o uchYLENIE UKŁADU. Co powinien postanowić sąd upadłościowy?

Odpowiedź: Sąd upadłościowy powinien uchylić układ ze względu na fakt, iż nie jest on wykonywany. Uchylając układ, sąd otwiera zakończone postępowanie i zmienia sposób prowadzenia postępowania z postępowania z możliwością zawarcia układu na postępowanie obejmujące likwidację majątku upadłego i ustanawia sędziego-komisarza oraz syndyka albo umarza postępowanie. Otwarcie postępowania rodzi takie same skutki jak ogłoszenie upadłości. W postępowaniu mogą uczestniczyć wierzyciele, których wierzytelności powstały po ogłoszeniu upadłości (art. 302 i 304 ustawy – Prawo upadłościowe i naprawcze).

11. Pytanie: Jan Kowalski i Krzysztof Kowalski są przedsiębiorcami, którzy na podstawie wpisów do CEIDG rozpoczęli wykonywanie działalności gospodarczej. W dniu 16 grudnia 2012 r, po dokonaniu wpisów, obaj przedsiębiorcy zawarli umowę spółki cywilnej. Wyjaśnij, z jakim wnioskiem powinni wspólnicy wystąpić do CEIDG?

Odpowiedź: W CEIDG ewidencjonuje się szereg danych dotyczących przedsiębiorców będących osobami fizycznymi. Między innymi wpisywany jest numer identyfikacji podatkowej (NIP) oraz numer identyfikacyjny REGON spółek cywilnych, jeżeli przedsiębiorca zawarł umowy takich spółek. Każdy z przedsiębiorców jest więc obowiązany złożyć wniosek o zmianę wpisu w CEIDG, w związku z zawarciem umowy spółki cywilnej – w terminie 7 dni od dnia uzyskania nr NIP i nr REGON spółki cywilnej, powstałej po dniu dokonania pierwotnych wpisów do CEIDG (art. 25 ust. 1 pkt 10 i art. 31 ust. 1 pkt 1 ustawy o s.d.g.).

12. Pytanie: P. osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą p.n. „Pośrednictwo handlowe” zawarła z „Janex” S.A., będącą zleceniodawcą, umowę agencyjną, na podstawie której zobowiązała się do prowadzenia negocjacji z klientami, których celem miało być zawarcie z „Janex” S.A. umów sprzedaży lamp leczniczych. P. jednak sam zawierał z klientami umowy sprzedaży, w imieniu „Janex” S.A.

Kazusy

Spółka dowiedziała się o zawieraniu umów przez agenta, działającego bez umocowania, ale nie zareagowała na tę wiadomość. Czy można przyjąć, że umowy zawarte przez P. w imieniu „Janex” S.A. zostały potwierdzone przez tę spółkę?

Odpowiedź: Tak. Należy przyjąć, że jest to potwierdzenie milczące, skoro zleceniodawca, po otrzymaniu wiadomości o zawarciu umów nie oświadczył klientom, że umów tych nie potwierdza (art. 760³ k.c.).

13. Pytanie: K. właściciel lokalu użytkowego zawarł z B. – osobą fizyczną prowadzącą działalność gospodarczą, umowę najmu tego lokalu użytkowego. W umowie strony ustaliły miesięczny czynsz najmu na kwotę 2 000 zł. Umowa zawarta została na okres od 1 lutego 2010 r. do 31.12.2012 r. Po zawarciu umowy, do K. zgłosił się C., oświadczając, że za najem przedmiotowego lokalu zapłaci miesięczny czynsz najmu w kwocie 3 000 zł. W związku z tym K. wypowiedział B. dnia 23.05.2011 r. umowę najmu. Czy K. mógł dokonać wypowiedzenia umowy najmu?

Odpowiedź: Nie mógł, ponieważ umowa zawarta została na czas oznaczony, a strony nie określiły w niej przyczyn wypowiedzenia (art. 673 § 3 k.c.).

14. Pytanie: „Spartan” spółka z o.o., będąca producentem samochodów zawarła z „Matex” S.A. jako kupującym, dnia 20 lutego 2006 r. umowę sprzedaży 30 samochodów osobowych. Samochody odebrane zostały przez kupującego 20 marca 2006 r. Kiedy nastąpiło przeniesienie prawa własności przedmiotu sprzedaży na kupującego?

Odpowiedź: Umowa o przeniesienie własności z reguły ma charakter konsensualny; do przeniesienia własności oprócz zgodnych oświadczeń woli nie są mianowicie potrzebne dodatkowe przesłanki, takie jak wydanie rzeczy. Od tej zasady istnieją wyjątki. Przy ruchomościach, gdy przedmiotem umowy są rzeczy oznaczone co do gatunku lub rzeczy przyszłe, ich własność przechodzi na nabywcę dopiero z chwilą przeniesienia posiadania rzeczy. W przedmiotowym stanie

faktycznym, prawo własności przedmiotu sprzedaży przejdzie na kupującego z chwilą wydania samochodów, ponieważ są one rzeczami oznaczonymi co do gatunku (art. 155 § 2 k.c.).

15. Pytanie: Jan K. jest inżynierem w spółce z o.o. produkującej maszyny rolnicze, a jego brat Wojciech K. zatrudniony jest na stanowisku kierownika budowy w spółce jawnej prowadzącej działalność budowlaną. Wynagrodzenie za pracę stanowi ich źródło utrzymania. Ponieważ w domu, w którym mieszkają znajduje się garaż, postanowili, że w wolnym czasie wykonywać będą także naprawy sprzętu wykorzystywanego w ogrodnictwie i gospodarstwie domowym, głównie należącego do sąsiadów. Jan K. twierdzi, że będzie to działalność gospodarcza, natomiast Wojciech K. uważa, że wykonywanie drobnych napraw jest działalnością uboczną nie stanowiącą działalności gospodarczej.

Który z braci ma rację?

Odpowiedź: Rację ma Jan K. Zgodnie z art. 2 ustawy o s.d.g., pod pojęciem działalności gospodarczej rozumieć należy każdą działalność zarobkową o charakterze produkcyjnym, usługowym, handlowym, budowlanym, polegającą na poszukiwaniu, rozpoznawaniu i wydobywaniu kopalin ze złóż, a także działalność zawodową wykonywaną w sposób ciągły i zorganizowany – niezależnie od tego czy dochód z tej działalności jest dochodem stanowiącym główne źródło utrzymania czy też dochodem uzupełniającym środki pieniężne na zaspokojenie potrzeb przedsiębiorcy i jego rodziny. Ustawa nie zna pojęcia działalności gospodarczej ubocznej.

16. Pytanie: Jan W. i Zenon S., obaj zamieszkali w M., postanowili rozpocząć wspólnie prowadzenie działalności gospodarczej – sklepu obuwniczego – w formie spółki cywilnej. Umówili się, że każdy z nich przeznaczy na ten cel po 20 000 zł. Aby zalegalizować działalność gospodarczą zamierzają złożyć wniosek o dokonanie wpisu spółki cywilnej do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej (CEIDG). Czy wniosek o wpis do CEIDG, wskazujący

Kazusy

spółkę cywilną jako podmiot prowadzący działalność gospodarczą, będzie poprawny?

Odpowiedź: Wniosek o dokonanie wpisu spółki cywilnej do CE-IDG byłby wnioskiem wadliwym ponieważ spółka cywilna nie jest podmiotem prawa. Nie posiada więc także statusu przedsiębiorcy. Przedsiębiorcą, w rozumieniu art. 4 ustawy o s.d.g. oraz art. 43¹ k.c. jest osoba fizyczna, osoba prawna lub jednostka organizacyjna nie posiadająca osobowości prawnej, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną – prowadząca we własnym imieniu działalność gospodarczą. Podmiotami prawa są osoby fizyczne, będące współnikami spółki cywilnej. Spółka cywilna jest natomiast stosunkiem zobowiązaniowym, którego źródło stanowi umowa spółki cywilnej unormowana w kodeksie cywilnym, zawierana w celu prowadzenia działalności gospodarczej. W związku z tym każdy współnik tej spółki powinien posiadać status przedsiębiorcy. Ponieważ współnikami spółki cywilnej są osoby fizyczne, to każda z nich, jako przedsiębiorca, podlega odrębnie wpisowi do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej.

17. Pytanie: Piotr S. zameldowany w gminie G., a zamieszkały w mieście L. złożył osobiście w dniu 10 sierpnia 2012 r. w Urzędzie Miasta L. wniosek o wpis do CEIDG. Jako przedmiot działalności gospodarczej wskazał – dokonywanie tłumaczeń z języka włoskiego. W tym samym dniu wystawił pierwszą fakturę za wykonaną usługę.

Czy postępowanie Piotra S. było prawidłowe?

Odpowiedź: Tak. Osoba fizyczna może złożyć osobiście wniosek o wpis do CEIDG na formularzu zgodnym z treścią formularza elektronicznego, w wybranym przez siebie urzędzie gminy. Organ gminy, po stwierdzeniu tożsamości wnioskodawcy, potwierdza za pokwitowaniem przyjęcie wniosku, przekształcając następnie wniosek na formę dokumentu elektronicznego i przesyłając go do CEIDG (art. 26 ust. 1–4 ustawy o s.d.g.).

Piotr S. mógł rozpocząć działalność gospodarczą w dniu 10 sierpnia 2012 r., ponieważ art. 14 ust. 1 ustawy o s.d.g. stanowi, że przedsiębiorca może podjąć działalność gospodarczą w dniu złożenia wniosku.

sku o wpis do CEIDG, chyba że podejmowanie i wykonywanie działalności gospodarczej uzależnione jest od obowiązku uzyskania przez przedsiębiorcę koncesji albo zezwolenia.

18. Pytanie: Fundacja „Na pomoc” wpisana do KRS – rejestru stowarzyszeń, innych organizacji społecznych i zawodowych, fundacji i publicznych zakładów opieki zdrowotnej zamierza prowadzić działalność gospodarczą, polegającą na sprzedaży materiałów opatrunkowych. Czy dopuszczalne jest podjęcie przez fundację takiej działalności, a jeżeli tak, to kiedy będzie można rozpocząć sprzedaż?

Odpowiedź: Fundacja, zgodnie z ustawą z dnia 6 kwietnia 1984 r. O fundacjach, może zostać ustanowiona dla realizacji społecznie i gospodarczo użytecznych zadań zgodnych z podstawowymi interesami Rzeczypospolitej Polskiej, w szczególności w zakresie ochrony zdrowia, rozwoju nauki, ochrony dóbr kultury, opieki i pomocy społecznej, ochrony środowiska. Fundacja nie może być więc tworzona w celach zarobkowych. Może ona jednak prowadzić działalność gospodarczą w rozmiarach służących realizacji jej celów. Uwarunkowane jest to jednak zawarciem w statucie fundacji postanowienia o prowadzeniu przez nią działalności gospodarczej, wyodrębnieniem środków na ten cel w kwocie nie mniejszej niż 1000 zł oraz wpisem fundacji do Krajowego Rejestru Sądowego – rejestru przedsiębiorców. Sprzedaż materiałów opatrunkowych będzie mogła więc rozpocząć po spełnieniu tych warunków (art. 5 ust. 5 ustawy o fundacjach).

19. Pytanie: Joanna Z., prowadzi działalność gospodarczą w S., zatrudniając pracownika na podstawie umowy o dzieło. Zamierza jednak wyjechać z kraju na 18 miesięcy. Czy może zawiesić na czas wyjazdu wykonywanie działalności gospodarczej? Jeżeli tak, to jakich formalności musi dopełnić?

Odpowiedź: Zgodnie z art. 14a ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, przedsiębiorca niezatrudniający pracowników może zawiesić wykonywanie działalności gospodarczej na okres od 30 dni do 24 miesięcy. Chodzi tu o niezatrudnianie pracowników w rozumieniu prawa pracy, a więc na podstawie umowy o pracę. Joanna Z. może

Kazusy

więc zawiesić działalność gospodarczą na 18 miesięcy, ponieważ zatrudnia pracownika na podstawie umowy cywilnoprawnej, jaką jest umowa o dzieło. Warunkiem zawieszenia jest złożenie przez przedsiębiorcę wniosku o wpis do CEIDG informacji o zawieszeniu wykonywania działalności gospodarczej (art. 14a ust. 5 i 6 ustawy o s.d.g.)

20. Pytanie: Stanisław G., absolwent Wydziału Elektroniki Politechniki w W. zamierza rozpocząć wykonywanie działalności gospodarczej polegającej na ochronie osób i mienia poprzez monitorowanie obiektów prywatnych i publicznych. Czy działalność w tym zakresie podlega reglamentacji, a jeżeli tak, to w jakiej formie?

Odpowiedź: Na mocy art. 46 ustawy o s.d.g. działalność gospodarcza w zakresie ochrony osób i mienia wymaga uzyskania koncesji. Koncesja stanowi formę reglamentacji działalności gospodarczej przez państwo. Jest ona publicznoprawnym uprawnieniem podmiotowym przyznanym decyzją właściwego organu administracji indywidualnie oznaczonemu podmiotowi, spełniającemu ustawowo wskazane wymagania – zarówno podmiotowe jak i przedmiotowe – określonego rodzaju działalności gospodarczej. Szczegółowy zakres i warunki wykonywania zamierzonej działalności gospodarczej określa ustawa z dnia 22 sierpnia 1997 r. O ochronie osób i mienia. Ustawa ta stanowi, że ochrona osób i mienia może być realizowana w formie albo bezpośredniej ochrony fizycznej – stałej lub doraźnej, albo polegającej na stałym dozorcze sygnałów przesyłanych, gromadzonych i przetwarzanych w elektronicznych urządzeniach i systemach alarmowych. Planowana przez Stanisława G. działalność gospodarcza wpisuje się w to określenie. Organem koncesyjnym, zgodnie z art. 16 ustawy o ochronie osób i mienia jest minister właściwy do spraw wewnętrznych.

21. Pytanie: Spółka z o.o. „BedRed” w organizacji z siedzibą w gminie B., utworzona w celu prowadzenia działalności gospodarczej, zamierza otworzyć w banku rachunek rozliczeniowy (rachunek płatniczy). Jeden z członków 3-osobowego zarządu – Piotr C. uważa, że rachunek ten należy otworzyć w najbliższym Oddziale Narodowego Banku Polskiego w K., natomiast pozostali dwaj członkowie za-

rządu – Jan D. i Paweł G. twierdzą, że o otwarciu rachunku płatniczego należy zwrócić się do Banku spółdzielczego, mającego siedzibę w gminie B. Którzy członkowie zarządu mają rację?

Odpowiedź: Rację mają członkowie zarządu spółki z o.o. „Bed-Red” w organizacji – Jan D. i Paweł G. Rachunki bankowe dla przedsiębiorców prowadzi bowiem banki, utworzone jako banki państwowe, banki spółdzielcze i banki w formie spółki akcyjnej. Prowadzenie rachunków bankowych, w tym rachunków rozliczeniowych, będących rachunkami płatniczymi w rozumieniu ustawy o usługach płatniczych, to czynność bankowa zastrzeżona dla tych banków, na mocy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe. Narodowy Bank Polski jest natomiast centralnym bankiem RP, którego głównym celem, wyznaczonym przez przepisy Konstytucji RP i ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o NBP, jest utrzymanie stabilnego poziomu cen w kraju. NBP jest bankiem emisyjnym. Nie prowadzi on rachunków bankowych ani dla przedsiębiorców ani dla konsumentów, nie udziela też kredytów tym podmiotom (art. 5 ust. 1 ustawy – Prawo bankowe, art. 3 ust. 1 ustawy o NBP).

22. Pytanie: Spółka z o.o. „EFG” z siedzibą w L., produkująca sprzęt sportowy zamierza zawrzeć umowę sprzedaży ze spółką akcyjną „IJK” z siedzibą w O., której przedmiotem będą specjalistyczne urządzenia do ćwiczeń sportowych. Spółce z o.o. „EFG” nie jest znany przyszły kontrahent. Skąd może uzyskać informacje o nabywcy sprzętu – spółce akcyjnej „IJK”?

Odpowiedź: Producent sprzętu sportowego – spółka z o.o. „EFG” może sprawdzić samodzielnie, na stronie internetowej e-KRS, dane przysłego nabywcy sprzętu sportowego – spółki akcyjnej „IJK” wpisane w KRS – rejestrze przedsiębiorców. Rejestr ten jest jawnym rejestrem publicznym. Rejestr przedsiębiorców składa się z 6 działów, do których wpisuje się m. in.: dane identyfikujące przedsiębiorcę, takie jak nazwa, firma, siedziba, adres, NIP, dane dotyczące organu uprawnionego do reprezentowania przedsiębiorcy, osób wchodzących w skład organu, sposób reprezentacji (samodzielna czy łączna), dane dotyczące przedmiotu działalności, dane o zaległościach podatko-

Kazusy

wych, celnych i wobec ZUS, dane o otwarciu i zakończeniu likwidacji, połączeniu, podziale, przekształceniu spółki, o wszczęciu postępowania naprawczego lub upadłościowego (rozdział 2 ustawy o KRS).

23. Pytanie: Janusz Z., w dniu 5 stycznia 2008 r. wpisany został do rejestru działalności kantorowej, prowadzonego przez Prezesa Narodowego Banku Polskiego, na podstawie którego prowadził działalność regulowaną – kantor wymiany walut w B. W wyniku bieżącej kontroli przedsiębiorcy obejmującej sprawdzenie spełniania przez przedsiębiorcę warunków wymaganych do wykonywania tej działalności regulowanej, Prezes NBP w dniu 18 kwietnia 2010 r. stwierdził rażące naruszenie tych warunków, polegające na niezgodnym z prawem wydawaniu dowodów kupna i sprzedaży wartości dewizowych oraz braku wyposażenia lokalu, w którym prowadzona była działalność kantorowa, w urządzenia techniczne niezbędne do bezpiecznego i prawidłowego wykonywania czynności związanych bezpośrednio z prowadzoną działalnością gospodarczą (warunki te określa ustawa z dnia 27 lipca 2002 r. – Prawo dewizowe). W związku z tym Prezes Narodowego Banku Polskiego, działając na mocy art. 71 ust. 1 pkt 3 ustawy o s.d.g., w dniu 19 kwietnia 2010 r., wydał decyzję o zakazie prowadzenia przez Janusza Z. działalności kantorowej, której skutkiem było wykreślenie z urzędu wpisu przedsiębiorcy w rejestrze działalności regulowanej. W dniu 22 lutego 2011 r. Janusz Z. złożył ponownie wniosek do Prezesa NBP o wpis działalności kantorowej do rejestru działalności regulowanej wraz z oświadczeniem o spełnianiu przez niego ustawowych warunków do jej wykonywania. Prezes NBP wydał decyzję odmawiającą wpisu do rejestru działalności kantorowej. Czy odmowa wpisu była zasadna?

Odpowiedź: Tak. Odmowa wpisu działalności kantorowej do rejestru działalności regulowanej była zasadna. Zgodnie bowiem z art. 68 pkt. 2 ustawy o s.d.g., organ prowadzący rejestr działalności regulowanej, w drodze decyzji odmawia wpisu przedsiębiorcy do rejestru w przypadku, gdy przedsiębiorcę, w okresie 3 lat poprzedzających złożenie wniosku, wykreślono z rejestru tej samej działalności regulowanej, m.in. w związku ze stwierdzeniem przez organ prowadzący

rejestr, rażącego naruszenia warunków wymaganych przez przepisy prawne do wykonywania danej działalności gospodarczej.

24. Pytanie: Spółka akcyjna X zawarła umowę sprzedaży z przedsiębiorcą Y, będącym osobą fizyczną. W ramach tej umowy kupujący Y nie dokonał zapłaty kwoty 50 000 złotych za wydany mu towar. Spółka uzyskała już korzystny dla siebie prawomocny wyrok zasądający od dłużnika zapłatę zaległej należności. Zamierza więc wszcząć postępowanie egzekucyjne przeciwko Y oraz ustalić składniki majątku przedsiębiorcy, znajdujące się w miejscu prowadzenia działalności gospodarczej. Czy uzyskanie informacji z CEIDG o miejscu prowadzenia działalności gospodarczej przez przedsiębiorcę będącą osobą fizyczną uzależnione jest od przedłożenia organowi administracyjnemu prawomocnego orzeczenia sądu?

Odpowiedź: Nie. Zgodnie z art. 37 ust. 1 pkt 1 ustawy o s.d.g., CEIDG udostępnia wszystkie dane o przedsiębiorcy określone w art. 25 ust. 1 tej ustawy, ustawy, z wyjątkiem numeru PESEL, daty urodzenia oraz adresu zamieszkania, o ile nie jest on taki sam jak miejsce wykonywania działalności gospodarczej. Jeżeli więc, przedsiębiorca prowadzi działalność gospodarczą w miejscu swojego zamieszkania, zainteresowany uzyska również adres miejsca zamieszkania. Dodatkowo CEIDG udostępnia następujące informacje o przedsiębiorcach i innych podmiotach:

- 1) o uzyskaniu, cofnięciu, utracie i wygaśnięciu uprawnień wynikających z koncesji;
- 2) o uzyskaniu, cofnięciu, utracie i wygaśnięciu uprawnień wynikających z zezwolenia lub licencji;
- 3) o wpisie do rejestru działalności regulowanej, zakazie wykonywania działalności określonej we wpisie oraz o wykreśleniu z rejestru.

Spółka może samodzielnie uzyskać informacje i dane o przedsiębiorcy, korzystając ze strony internetowej CEIDG.

Kazusy

Domniemywa się, że dane i informacje udostępniane przez CE-IDG, są prawdziwe. W przypadku stwierdzenia niezgodności tych danych lub informacji ze stanem faktycznym każdy ma obowiązek niezwłocznie poinformować o tym właściwy organ.